

12. srpna 1893.

- Proběhl v SCDO ozbrojený puč ? (str. 3)
- Úchylné stroje. (str. 2)
- Přednáška o kontrabasu. (str. 3)
- Rozhovor s Jakubem Korčákem. (str. 4)

Šesté číslo.

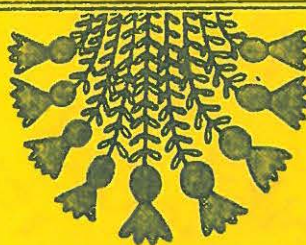

JEZEČEK KAMZIČEK

První samostatný samizdatový zpravodaj Jiráskova Hronova. Založeno 1993.

JIŽ
DNES VEČER
VEČER
FINALISTŮ
SČDO

Ben Wilson cítil, že se blíží podzimní chladna. Doris mu sice připravila jeho oblíbenou kostkovanou deku, ale Ben tomu nevěnoval zvláštní pozornost. Seděl, docela klidný, sám nad svým prosluněným psacím stolem a byl by tak seděl nejraději věčně, kdyby mu Doris, plná elánu a lásky, nerozsekala lopatou hlavu.

ÚCHYLNÉ STROJE

Směs rytmů, které musel vyslechnout každý, kdo zasedl do křesla U NÁS, předklepala diváky dlouho před začátkem vlastního představení. Do stavu, ve kterém se budoucích 60 minut agresivních, stále stejných hudeb dalo přežít přeci jenom odolněji. Byl to uragán. Tržní doba, jak se ukazuje, může divadlo nejen likvidovat, ale i porodit divadlo tržní doby. Tytám jsou klidné březové háje - amerikanizace prosakuje vysoko nad podkolenky, míjí oklikou podvazkové pásy, útočí, pozor, jak to asi dopadne, kam se jí podaří trefit - a je to gól, přímo mezi nohy. Ano, dámy a pánové, přímo mezi nohy.

Dividýlko Slaný pracuje rychle a spolehlivě. Jejich produkci se nedá upřít jistá zručnost, byť je jejich letošní poetika silně pod vlivem různých pantomimických vzorů - samotné výkony jsou velmi solidní. Všim prohláší silný smysl pro zkratku. Jednotlivé historky velmi rychle odsejpají, ženou a hrnou se vpřed, tohle asi nikdy neskončí. Jediné, co není zkrácené, je hudební doprovod. I ten je agresivní, tlukoucí, bušící, nezastaví se než výjimečně, jde přes mrtvolu, velmi pyšně si vykračuje. Je tam zamixované ledacos, co bylo po ruce: nějaký trubač, hornista, nějaké ohlašování lovů, kousek Jacksona - zrovna ten, který by neměl být tak jednoduše použitý, laurotygrovité rytmy, stadiónové ruchy a výkřiky... Hudební doprovod je útočný a ve své nezastavitelnosti vlastně drzý. Kdo to má pořád poslouchat? Nejde o jednotlivý vkus, pisálek článku může být stejně úchylný jako lidé, které s takovou oblibou a vervou a machou zobrazujete. Nejde o jednotlivý vkus. Jde o respektování jistých obecných zákonitostí, které není dobré zneužívat. Nesmí se tak dlouho používat hudba nahlas. Proč? Proto. V Africe šaman, který zneužije své šamanské schopnosti, přestane být šamanem. Takový povzbudivý rytmus, který do lidí perete, nemůže přeci trvat hodinu. Copak v tom hledišti sedí sami nadsamci?

Petr Lébl

Naivně poetické divadlo z Plzně nás včera navštívilo v redakci, aby nám předalo komuniké k recenzím na své představení Inu ... Akustická kalužina (recenze byly otištěny v 5. čísle na straně 3.)

Máme rádi míč. Nemáme rádi fotbal. Nemáme vlastně moc rádi sport. Chceme si s míčem hrát sami. Potichu, pro sebe. Proto jsme navštívili fotbalové utkání. Museli jsme se dívat na to, jak skupina mužů surově nakládá s naším milým míčem. Smysl hry nám zůstal utajen. Kopou snad do toho krásného kulatého předmětu pouze proto, aby burácející dav mohl dvakrát za hodinu zařvat gól!?! Kopali do míče všichni najednou, opřekot. Jeden přes druhého, druhý přes třetího a čtvrtý (bůhvíproč v pruhovaném) jenom nepřijemně a často pliskal. Pouze dueto na kraji hrací plochy (a v centru našich sympatií) uchopilo občas míč něžně do dlaní. Míč měl tedy štěstí i smůlu zároveň.

Co nového za řekou?

6. číslo Zpravodaje (červené, nezmaří).

Titulní strana: "Poohlédnutí" režiséra J. Fréhara. Po dlouhé době se ve Zpravodaji objevuje alespoň zmínka o Ježečku Kamzíčkovi. S podivem ale čteme, že jsme v opozici vůči oficiálnímu Zpravodaji - a vidíte, my žili v domněnku, že Zpravodaj je v opozici vůči nám. Daleko závažnější je ale zmínka o neexistenci souboru Doprapo. Tak za prvé JELO, pane Fréhare (!!!), a za druhé jsme neskončili - nejlepší herci mého spolku věrně účinkují v mých (tzv.) profesionálních opusech. Prakticky to znamená - přece neopustím své nejdražší spolupracovníky? - že teprve začneme.

Prostředek: recenze.

Poslední strana: konečně se na poslední straně objevily zprávy o jiné divadelní přehlídce, než je hronovská (tentokrát Dětské divadelní léto Prachatice) - velký hit loňského Richterova Zpravodaje, který neváhal a přehlídkám statečně věnoval celou zadní stranu!

Povedly se Střípký.

JIŽ
NĚS VĚČER
VĚČER ISTU

Přednáška o kontrabasu

Zvláštní upozornění:

V dnešní Mladé frontě Dnes článek Z. A. Tichého o Jiráskově Hronovu.

A znáte tu o tom slepém houslistovi? Já ano, bohužel. Přicházím-li do divadla, očekávám překvapení. Teprve potom všechno ostatní. Ovšem připraví-li mne někdo o radost z překvapení, nic z toho ostatního mě už valně nezajímá. Pointy scének *Perifeérie Dividýlka* ze *Slaného*, se dají uhádnout minutu napřed a to pak máte po legraci.

rad

Jaroslav Kubeš je zkušený herec ze souboru, který patří ve světě amatérského divadla k těm uznávaně dobrým. Ostatně to nejednou na Jiráskově Hronově dokázal, naposledy v předloňských Mrožkových Trosečnicích, kteří svou inscenační i hereckou úroveň jasně přesahovali obvyklý průměr. I v divadle jednoho herce není nováčkem, takže se dalo čekat, že Šůskindův Kontrabas bude diváckým zážitkem.

Přesto se tak nestalo. Alespoň ne pro mne (a myslím, že jsem odpoledne v Sokolovně s tím pocitem nebyla sama.). Když přemýšlím o tom proč, řekla bych, že chyba je v nedostatečném partnerském vztahu ke spoluhráči - kontrabas. Šůskindovo monodrama je ve skutečnosti dialogem dvou protihráčů, se všemi atributy tohoto vztahu - od vášně k vášnivě nenávisti. Osudová připoutanost orchestrálního hráče ke kontrabasu je pro něho neustálým traumatem, z něhož se pokouší dostat. Role kontrabasů v tomto dialogu se omezuje na jeho neustálou přítomnost na scéně. Ta basa

tam prostě trčí, velická a obľudná a on je k ní připíchnutý jako brouk špendlíkem. Krouť se a trhá, ale není to nic platné, utrhnout se nemůže.

Jaroslav Kubeš přichází usměvavý a upravený, nic v jeho zevnějšku nesvědčí o basovém traumatu. Kultivovaným hlasem nás seznamuje s významem kontrabasů pro symfonický orchestr. Předvádí nám kontraba e asi jako předvádí pyšný otec ofinku svého dítěte. Po většinu produkce sedí na orchestrální stoličce nebo stojí čelem k divákům, čímž jeho projev nabývá charakter přednášky. Za zády mu ční partner, ale

nezdá se, že by ho příliš provokoval. Vypráví o svém dětství a mládí, jak přišel ke kontrabasů, stále stejně čirým hlasem a se stereotypním gestem obou rukou. Každých pět minut spolkně prášek a zapije ho pivem z poloprázdné láhve. Provádí to mechanicky, bez větší naléhavosti, natožpak jejího zdůvodnění. Jsou to spíš takové malé pauzy členící text. I o vztahu k Sáfe vypráví. Nemohu se zbavit dojmu, že to všechno prožil už někdy dávno, ne že se to v něm pere tady a teď, že hraje o život. Je to všechno kultivované, leč nudné. A přitom si myslím, že by na to pan Kubeš měl.

Radmila Hrdinová

Proběhl v SČDO ozbrojený puč?

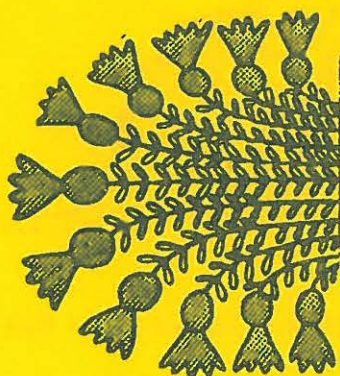
Starosta Houštěk, 5.00 h: "Co to má zase znamenat?"

Daria Ullrichová, 7.30 h: "V tom má prsty Císař!"

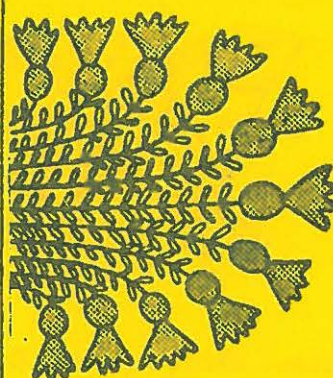
prof. Ivan Vyskočil: "Viděl jsem dva muže v kápích."

HRONOV (bl) - Podle informací, které má redakce Ježečka Kamzíčka k dispozici, je velice pravděpodobné, že na půdě SČDO (Svazu českých divadelních ochotníků) proběhl nebo proběhne puč. Ministr vnitra Jan Ruml (velký divadelní příznivec) odpověděl na telefonický dotaz, že o ničem takovém neví, ale samotnou existencí Svazu byl velmi mile překvapen.

Jiné zdroje uvádějí, že současná situace ve Svazu je optimální a nic zlého nevěští. Je pravda, že Svaz si vede obstojně, Zpravodaj je plně pod kontrolou, členská základna je spokojena, dnešní večer finalistů potvrzuje, že nálada je výborná. Podle posledních zpráv existuje podezření, že celá akce je inspirována z Prahy režisérem Otomarem Krejčou.

JIŽ
DNES VEČER
VEČER
FINALISTŮ
SČDO

VÝSLEDEK JE RELATIVNÍ MĚŘÍTKO

Rozhovor s Jakubem Korčákem

Nejen redaktory Ježečka Kamzíčka trápí už dlouhý čas otázka, jak je to s divadlem: je-li jedno jediné nebo jsou-li dvě - profesionální a neprofesionální, a jsou-li dvě, jaký je jejich vztah a jakými pravidly se řídí. Vlíchni se víceméně zabýváme oblastí profesionálního divadla, a přece nás divadlo, jemuž se s větší či menší dávkou přesnosti říká amatérské nebo ochotnické, zajímá a přitahuje. Na toto téma jsme oslovili režiséra Jakuba Korčáka a dočkali jsme se hned na ulici spontánní reakce:

Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel...

V klidu redakce náš rozhovor pokračoval. Necítíte tedy žádný rozdíl?

Divadlo je komunikace a tu všude hledám, i tady. Komunikace nezná rozdíl mezi profesionálním a neprofesionálním. Pokud bychom chtěli mluvit o nějakém rozdílu, museli bychom spektrum zdejší produkce posuzovat individuálně. Profesionální a neprofesionální divadlo - to jsou spíš asi rozdíly provozní. Neprofesionální divadlo je náročnější v podmínkách, v nichž se provozuje, ale má větší svobodu. Podstatné je setkání, protože dneska je k němu strašně málo příležitostí. Těší mě, když se lidi potkají, svým způsobem mě to i dojmá. Výsledek je relativní měřítko.

Je tomu tak i v profesionálním divadle?

Tam platí přísnější měřítko. Nemůžeme si jen říct, je hezké, že jsme se setkali. Profesionální divadlo by mělo dokázat zprostředkovat novou zkušenost. Setkání by tu mělo být jiné - mělo by mít i kvalitu setkání s hledištěm.

Zdá se nám, že v řadě souborů převažuje motiv setkání se uvnitř nad přáním setkat se i s těmi v hledišti. Nedá se to odlišit v místních podmínkách, kde ti, co stojí na jevišti, i ti v hledišti tvoří společnou komunitu. Teprve vytržení z těchto podmínek (kterým je i hronovský festival) prověří schopnost komunikace směrem k divákům.

To určitě. Je potřeba rozlišovat, nakolik je takové vytržení pro soubor nepřijemným traumatem. Ale je nutné tato rizika podstupovat. Pokud o to soubor opravdu stojí, blíží se pak profesionálnímu divadlu.

Soubory sem možná přijíždějí za konfrontací, ale ne každý je ochoten ji přijmout...

Ano. Tady už začíná hra, která musí být neúprosná. Konfrontace je součástí každého festivalu, ať už je soutěžní nebo ne. A tím se neprofesionální divadlo dostává do jiných dimenzí.

A stává se vlastně profesionálním...

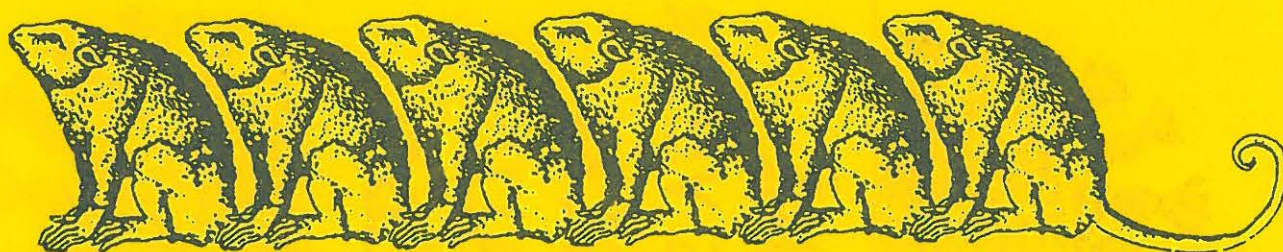
Jistě. Myslím si, že setkání v uzavřené komunitě je zkušenost vždycky trochu zúžená. To si je potřeba uvědomit. Má smysl hledat cestu k nejširšímu okruhu lidí. Je to trnitější cesta, ale může něco víc přinést.

Za redakci Ježečka Kamzíčka rozmlouvaly

Radmila Hrdinová

Radka Prchalová

Šesté číslo.

Šéfredaktor: Ježček Kamzíček. Redaktoři: Radmila Hrdinová, Petr Lébl, Radka Prchalová. Tiskne: Hewlett Packard portable. Cena: 2 Kč.

Najdete nás v hotelu Radnice na náměstí. Případné připomínky, vzkazy či příspěvky nechávejte v recepci.